

En Larsson

Han hette Larsson och tyckte att han hörde till de udda och hoppförlömda människorna. I alla fall tills han googlade på det och fick upp att oförlösta jobbigheter från förr kunde ta sig uttryck i att man a) maniskt samlade på sig skrot eller b) slog sin katt eller c) fick ryckningar i kroppen.

Hans var c: ryckningarna. Men han varken a) samlade eller b) slog, så det fick man väl i alla fall se ljust på, kände han.

Ryckningarna var som nysningar. De bara blev. Ofta höger arm, mest axeln, han kunde inte styra, plötsligt böljade ryckningen ut, flera stycken ibland, det värsta var när det blev ansiktet också, det kunde han ju inte dölja med en tjock tröja.

Parallellt med att han försökte förlösa det oförlösta sökte han jobb. För det är svårt att förlösa på tom mage. Men ryckningarna gjorde att den typiska jobbintervjun gick så här. Intervjuaren hummade, kliade sig på örat, avbröt Larsson mitt i en mening och sa bra, jag återkommer och återkom aldrig.

Ett plötsligt undantag blev Einar E. Eriksson, vd på Energisk Energi. Jobbintervjun med honom började som brukligt var, hummningar, kliade sig på örat och avbröt Larsson mitt i en mening, men han sa i stället kom med, jag har ett jobb som skulle passa dig precis!

Förvånad följde han med. Och iklädd bara en heltäckande baddräkt fick han nu nedstiga i en vattenfylld cistern, som var ansluten till ett sinnrikt system av sensorer. Det som nu hände var att minsta ryckning från Larsson fortplantade sig genom vattnet och in i sensorsystemet till en dynamo, som hostade till och började ticka i gång. Energi alstrades! Den alltmör förbluffade Larsson kunde bara konstatera att han hade ett jobb!

Freakshow? Nej, varför det? Inget skratt hördes och ingen såg på, det enda som hände var att han nu tjänade pengar utan att göra någonting. Förutom att vara just Larsson.

Och det gick bra för honom i jobbet. På morgonen sänkte han sig ner i cisternen och satt där och tjänade pengar och gick sen upp på eftermiddagen och gick hem.

Men nu är det så, att människorna längst ner är de som allra mest kryllar av lojal förbättringsiver. Så det blev inte så mycket förlösande gjort för Larsson. Sin fritid ägnade han i stället åt att experimentera fram ett nytt superkänsligt baddräktstyg. Det visade sig bli en stor succé och ökade alstringen av el med uppåt 24 procent. Einar E. Eriksson fick en rundligt tilltagen bonus för detta, eftersom det ju var han som anställt Larsson. Och han som kröp i och ur cisternen fick vederfaras en stor glädje av att det nya materialet gavs namnet larssonit och fortfarande används på Energisk Energi.

Vi tänker kanske inte hela tiden på var allting kommer ifrån. Och varför t ex ljuset kommer så snällt när vi slår på strömbrytaren på väggen därhemma.

Men om man lyfter på ett antal stenar går det att se. Att under och bakom alla samhällshjul som snurrar finns det en Larsson.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Göran P Rödholm med Poeter.se id #19184 innehar upphovsrätten